ᲐᲠᲐᲠᲔᲙᲚᲐᲓᲘᲜᲘ ᲡᲐᲔᲠᲗᲝ ᲙᲐᲚᲔᲜᲓᲐᲠᲘ, ᲗᲔᲑᲔᲠᲓᲘᲓᲘ

ლელო

№ 49 (7360)

12 1983 წ. მარტი, შაბათი. ფასი 3 კაპ.

საქართველოს სსრ შინსახკომთან საბჭოსთან არსებული დობროვოლური საზოგადოების სსრკ კომიტეტებისა და პროფკავშირთა რესპუბლიკური საბჭოს ორგანო

ЛЕДЖО

Орган Комитета по физической культуре и спорту при Совете Министров ГССР и республиканского Совета профсоюзов

გაზეთი გამოდის 1934 წლის 18 აპრილიდან

GENS UNA SUMUS

მსოფლიო პროლეტარიატის ერთიანობის ჩემპიონატების ეროვნული ლიგა

სსრ კაბშირის ჩემპიონატი ხელბურთში

გამოცდილებამაც და ახალგაზდებმაც

თბილისი. სპორტის სასახლე. 10 მარტი.

სსრ — ავს (კიევი) 30:28 (14:16).

სსრ: **ბარანიცკი, ბელეი, ნაგორნაზეი, ხარაბეკოვი, ბერეზკინი (6), ბაბაროზკი (4), დოლგე (4), ტკაჩიკ (4), ფეტისოვიჩი (5), ანდრეიცევი (6), კობილინი (1).**

ავს: კონოპასკი, : ტერეშეი, ზუზიკი (1), ხოდაში (6), ზემპრელი ვალერი (1), პოდელიანი (4), დეორენციი (8), ვერხოვიჩი (1), ტრენჩევი (1), ვრებენი (1), ბუდინოვი (3), ბუდინოვი (6), პასჩენკო.

მსაჯები ო. ხარჩილაძე, ა. ახვედიანი (ერევნი — ერტავანი).

ორი წელიწადია თბილისის ხელბურთელები „ჩიხურებში" ისხდნენ სსრკ სასპორტო ელიტის ხელბურთის საჭიდაო ჯგუფში. ამ ხნის განმავლობაში ბევრი რამ შეიცვალა ჩვენს ნაკრებში და ბევრი არასაბჭოთა ფენომენი მოევლინა ხელბურთის მოყვარულებს. ამ ორ წელიწადში ჩვენ ორჯერ ვითამაშეთ ავსთან. ორივე შეხვედრა ძალიან ძნელი იყო. ორივე ჯერ ჩვენ ვიწყებდით ავსის ნაკრებთან ერთად ფინალურ ნაწილში

სტადიონებზე — სანიმუშო წესრიგი და დისციპლინა!

რუსთავი ვიფუნებთით, თბილისის ჰიპოდრომს სასახლეში გამართა რესპუბლიკური თათბირი რაიკომის პირველი სეკრეტარის ს. ბურდილაძის მონაწილეობით. ქალაქის ხელმძღვანელობა, სპორტული ორგანიზაციების წარმომადგენლები ერთხმად აღნიშნავდნენ, რომ ბოლო წლებში ფეხბურთელებმა, ტრენერებმა, ექსპერტებმა, ჟურნალისტებმა, ფანებმა ერთმანეთს ვერ შეამჩნიეს. ეს ურთიერთობა ნამდვილ ოჯახურ ატმოსფეროში მიმდინარეობდა. ამ ერთიანობის ნაყოფი იყო ის, რომ რუსთავის „მეტალურგმა" ორჯერ მოიპოვა საბჭოთა კავშირის თასი, ორჯერ გახდა სსრკ ფეხბურთის ჩემპიონატის ბრინჯაოს პრიზიორი, ერთხელ კი — ვერცხლის მედლის მფლობელი. ამ ორი ათწლეულის განმავლობაში ქალაქის სტადიონზე ათასობით ფეხბურთის მოყვარული შეიკრიბა, რომ ენახა ნიჭიერი ფეხბურთელების ოსტატობა, ეგრძნო ბურთის ჯადოსნური ძალა, ეამაყა ფეხბურთის ნამდვილი ხელოვნებით.

ბოლო წლებში ეს ტრადიციები ნელ-ნელა ქრება. ფეხბურთელების ოსტატობა ვერ აკმაყოფილებს მაყურებელს, ხშირად ადგილი აქვს ფიზიკურ ძალადობას, ფეხბურთელები ხშირად ტოვებენ მოედანს ტრავმებით, ხოლო ტრიბუნებზე ხდება ისეთი ინციდენტები, რომლებიც ფეხბურთის ნამდვილ ფანებს ხელს აცილებინებს სტადიონისაკენ გზის გაკვლევას.

ამ ნეგატიური მოვლენების ფესვები ბევრია. ერთ-ერთი მთავარი მიზეზი ისაა, რომ ფეხბურთელებს ხშირად ავიწყდებათ, რომ ისინი ჯერ კიდევ ამატორები არიან და ფეხბურთი მათთვის ძირითადი საქმიანობა არ არის. ამიტომ ისინი ხშირად ვერ ახერხებენ ერთდროულად კარგად ითამაშონ ფეხბურთში და იმუშაონ ქარხანაში, ფაბრიკაში, სამეცნიერო დაწესებულებაში. ამ ორ საქმიანობას შორის ბალანსის დაცვა ძალიან ძნელია. ამიტომ ბევრი ფეხბურთელი ან ერთს ანებივრებს, ან მეორეს

„ხუთშაბათ საღამოს“ 10 მარტის ნომერში დაიბეჭდა ვალერი ხილის ფელეტონი, რომელიც ახასიათებდა ზოგიერთი ხელმძღვანელი თანამდებობის პირის მიერ ჯანმრთელობის დაცვის საქმეში ჩადენილ დანაშაულებრივ უმოქმედობას. „ნიშანდობლივი იყო მათი თავხედური ტონი“, ნათქვამია ავტორ ა. ჯაფარიძის ფელეტონში. „ხელი ტელეფონის ყურმილისაკენ გაიწოდა, ნომრები აკრიფეს, ზედამხედველობის ორგანოებში ზარები დაირეკა, ხელმძღვანელობის ადგილებზე ტელეფონოგრამები გაიგზავნა. ერთი სიტყვით, ყველაფერი ისე მოეწყო, რომ ფელეტონის ავტორი ვერაფერს დაეწერა“.

ცდილი ვიყავი მეპასუხებინა ამ ფელეტონისათვის. ვიცოდი, რომ ბევრი ადამიანი ელოდა ამ საკითხის ირგვლივ ჩემს პოზიციას. მაგრამ ვერ ვიპოვნიდი საკმარის ფერებს, რომ ჩემი ფიქრები გადმომეცა. ვერ ვიპოვნიდი სიტყვებს, რომ ჩემი ემოციები გამომეხატა. ვერ ვიპოვნიდი ისეთ ინტონაციებს, რომ ჩემი ფიქრები ნათელი გამხდარიყო. ვერ ვიპოვნიდი ისეთ ფრაზ

ღირსეული მეტოქენი

დასასრული

მომდევნო პერიოდში — 1978, 1979 და 1980 წწ.ში ლეონენკის ასპ. ტურნირის მონაწილე სამი ოქროსა და ვერცხლის მედლის მფლობელი ორი ჯერ (ოდეს 1971 წლის გამო, მედლის მფლობელის (1972) სააკაშვილის (1973) ხელთაშორისო ტურნირებში ისახელა თავი (1-11 ადგილები გაიყო). ეს წარსახელებები კი თბილისის ხელთაშორისო ტურნირში 11 ადგილისა და პრეტენდენტის სახელის მოპოვებით დაგვირგვინდა.

ლენინგრადელი მოჭიდაობე ვენიარეთელი ათასობით დაფიცებული ლენინგრადელი ხალხის ერთგული ვაჟიშვილი მოჭიდაობის თავმჯდომარე ვალენტინ გარონელებმა, ეკატერინა ვორონინამ, ნიკოლაი ვორონინმა, ნიკოლაი ვორონინმა, ნიკოლაი ვორონინმა